

МЕРЕДИТ УАЙЛД
и ЕЙНДЖЪЛ ПЕЙН
КРЪВТА
на
ЗЕВЕС

Превод от английски език
Милена Илиева

Уо

ЕГМОНТ

Уо

Книгата се издава под това лого, запазена марка на ЕГМОНТ.

Всички права запазени. Нито книгата като цяло, нито части от нея могат да бъдат възпроизведени под каквато и да е форма.

Оригинално заглавие: *Blood of Zeus*

Copyright © 2020. BLOOD OF ZEUS by Meredith Wild & Angel Payne

Published in the US by Waterhouse Press LLC.

The moral rights of the author have been asserted.

All rights reserved.

Превод Милена Илиева

© Егмонт България, 2020

Редактор Габриела Кожухарова

Коректор Милена Александрова

Дизайн на корицата Златина Зарева

Издава „Егмонт България“ ЕАД

1142 София, ул. „Фритьоф Нансен“ 9

www.egmontbulgaria.com

Отпечатано в „Инвестпрес“ АД, София, 2020

Тираж: 1000 бр.

ISBN 978-954-27-2470-4

*И в дълбините му видях как всичко То съгражда,
зачева го ведно, обвързано с Любов, в сравнение с която
вселената е листопад, що сухи шумки ражда.*

Данте Алигиери, „Рай“, Песен XXXIII

На Минди

Мерегум



*На Томас и Джесика.
Вие сте вълшебството в живота ми,
пулсът на сърцето ми,
кръвта във вените ми.*

Ейндржъл

ПЪРВА ГЛАВА

Кара

Само едно е по-лошо от това да си демон – да си родена Валари. Аз съм и двете едновременно, а това означава, че чувам всеки шепот, който съпровожда стъпките ми в аудиторията покрай групичките студенти.

– Това е Кара Валари.

– Защо изобщо си прави труда?

– Тия са от лоши по-лоши.

Крача спокойно и спирам поглед върху лицата им. Понякога единственият начин да им затвориш устата е като ги погледнеш в очите. Те извърщат глави един след друг.

Лесно е да се скриеш зад шепота. Същото важи и за похотливите подмятания, които чуваме само аз и смотолевящите ги младежи. Дори не е нужно да ги удостоявам с поглед, защото вече знам, че не проявявам интерес. Ако ги погледна, току-виж са си въобразили нещо.

В името на всеобщото образование изкачвам стъпалата чак до последния ред и сядам там. С малко късмет може и да забравят за мен. Една блондинка на предния ред уж си прави селфи. Със сигурност съм влязла в кадъра. Нямам търпение да прочета текста към снимката.

Вече три години уча в Университета на Аламида,

но някои хора по принцип реагират бурно, щом се окаже, че посещават лекции в компанията на която и да било третокласна знаменитост. Най-зле е в началото на семестъра. Когато прекарвам доста време извън кампуса, нещата се влошават – търпението ми е почти изчерпано и има голям шанс жълтите медии да са забъркали името Валари в някоя прясна и мимолетна, но запомняща се холивудска кляка.

Разбира се, не съм единствената тук, родена в прочуто семейство. Дядо ми е бил сред най-известните сценаристи на своето поколение. Наградите му, наредени на полицата над камината, отдавна са забравени. Сега семейството ни се озовава в светлината на проекторите в пъти по-често, но причините далеч не са толкова достойни. Фамилната репутация ме следва навсякъде, неизбежна като биологията ми.

Стисвам зъби и издишвам раздразнено, докато ровя за тетрадка и химикалка в скъпата си кожена чанта. Опитвам се да запазя самообладание, но не ми се получава и първичните емоции се мъчат да пробият хладнокръвната ми фасада.

Вдигам глава, щом вратата се затръшва и шушукането утихва.

Дори от мястото си на най-горния ред се изумявам от високия ръст на мъжа, който влиза в аудиторията. Върви с наведена глава и не виждам изражението му. Устата му е скрита от златиста брада, а също толкова златистата му коса е вързана на тила. Очаквам всеки миг да се представи, макар да знам, че е излишно.

Появи се едва преди една-две секунди, а ето че тишината отстъпва на приглушен шепот и името му измества моето от устните на студентите:

Максим.

С няколко дълги крачки професор Максим Кейн стига до широкия дървен подиум в предната част на аудиторията. Остава внимателно купчината материали върху катедрата. Обзема ме познатата тръпка на любопитство. Отложих този курс за последната си година – запазих най-хубавото и най-лошото за накрая. Най-хубавото е връхната точка в академичното ми приключение. Най-лошото е коренно различният живот, който ще водя, след като завърша – живот, който няма да има нищо общо с просветлението.

Професорът се извисява над катедрата, прокашля се силно и слага край на шепота. Все така обаче не вдига поглед от бележките си, сякаш за да предостави на публиката още един-два мига, през които тя да се наслади на внушителната му физика. Преханвам долната си устна отвътре, защото не съм имунизирана. Единственото професорско нещо в професор Максим Кейн са очилата му с тъмни рамки и скучната, но ужасно привлекателна жилетка, която така се е опънала върху бялата му риза, че заплашва да се скъса по шевовете при първото по-рязко движение.

– Добре дошли в Курса по средновековна литература за напреднали – започва той с дълбок и сериозен глас. – Щом сте тук, значи сте покрили всички необходими изисквания и сте готови за задълбочено четене на Дантевата „Божествена комедия“, на която ще посветим по-голямата част от времето си. Ако сте се озовали в тази аудитория чрез четене на анализи, вместо на самите книги, по-добре сменете курса. Очаквам да положите усилия, съизмерими с всеки друг семинар за студенти последна година. Не губете мое-

то време и аз няма да губя вашето.

Преханвам устната си малко по-силно, така че болката да отвлече вниманието ми. Никога не съм страждала от строгите преподаватели. Тъкмо напротив, избирах именно техните курсове, водена от жажда за предизвикателства. Да завърша първа по успех и да вдигна летвата достатъчно високо, за да затрудня състудентите си, винаги е било допълнителен бонус.

Само гето записах този курс заради Данте. Очаквах професорът по английска литература, прочут с неземната си красота, да е някой кротък гигант – типичен забелян интелектуалец, който говори тихо и не притиска студентите си – чийто нрав е в ярък контраст със забележителното му физическо присъствие. Голяма грешка. Мазохистичната страна на характера ми отправя тъмна молитва професорът да е крайно придирчив и откъм оценки.

– Няма да бъда единственият ви преподавател в този курс – обяснява той. – Да, аз съм вашият професор, но предпочитам да мислите за мен като за водач, който насочва вниманието ви към важните теми. Ако обаче разчитате изцяло на моето тълкувание, ще се лишите от уроците, залегнали в самото произведение, от кръга послания, начертан от самия Данте. Поема-та е пътуване в себепознанието. – Той прави кратка пауза и свива замислено устни. – „Пътуване“ е ключовата дума.

Професорът склочва вежди и побутва очилата на носа си.

– Да преминем нататък. Колко от вас вече са се запознали с „Божествена комедия“ в предишните курсове?

Почти всички студенти вдигат ръка. За разлика от мен.

Кожата ми пламва, щом погледът му се спира върху моя милост, макар и за миг.

– Понеже заниманията ни ще бъдат под формата на семинари, а не на лекции – прогължава професорът след малко, – ще изисквам от вас да участвате активно в дискусиите. Нека започнем още сега. Питам се какво – без значение доколко сте запознати с текста – привлече вниманието ви към Данте.

Аудиторията съвсем утихва, сякаш студентите са спрели да дишат от страх, че всяко движение ще привлече вниманието му към тях. Подсмивам се, защото, освен че чувам с лекота думи, които не би трябвало да бъдат чути, усещам и присъщото на хората неудобство, като се започне с трудно доловимите тръпки на притеснение и се стигне до тоталната паника.

Професорът спира погледа си върху блондинката пред мен.

– Вие, например. Какво ви води тук?

Тя се засмива гърлено, прибира косата си зад ухото и свива закачливо рамене.

– Не знам. Сигурно добрите отзиви, които чух за курса ви.

– Оххх, професор *Максим* – пропява фалцет откъм групата и из залата се разнася приглушен смях.

Златистите крайчета на устните му се извиват едва забележимо. Няма съмнение, че външният му вид е достатъчен, за да напълни аудиторията със студенти, които пет пари не дават за литературните му размишления. Професорът бързо възвръща самообла-

дание, вдига глава и погледите ни се срещат.

Кръвта се разбушува под кожата ми.

– Вие не сте чели Данте. Защо решихте да посветите четири месеца на „Комедията“?

Сякаш самият въздух се съгъстява от напрежение. То не идва от мен, но аз лесно долавям промяната в общото настроение. Мълчанието се проточва, става неловко, а професорът вдига вежда и накланя глава в очакване да кажа нещо. Каквото и да било.

– Намирам пътуването на Данте в Подземния свят за крайно интересно – отговарям аз и, както може да се предвиди, тук-там в залата се чува нисък смях.

Професорът плъзва разсеяно ръце в джобовете на тъмните си панталони и аз се заглеждам в напрацелите му бедра. В страхотна форма е като за университетски преподавател.

– И коя част ви се струва толкова интересна? Пътуването през мрака или пътешествието към светлината?

Примизвам и отново срещам погледа му. Стисвам гръбчето на тетрадката си и размишлявам върху думите му. Въпросът е твърде личен, сякаш професорът знае нещо за мен – може би *онова* конкретно нещо – което не би трябвало да му е известно.

– Това е странен въпрос – казвам и не успявам да съдържа отбранителната нотка в гласа си.

Той присвива очи за миг.

– Нима? Просто ми се струва, че някои хора са привлечени от мрачните теми заради присъщата им грозога. Други се понасят в духовния екстаз, който се крие от другата страна на пътя.

Попадам в капана на собственото си мълчание и не

желая да му споделя какво наистина мисля по въпроса. А именно, че нямам ни най-малка представа за какво говори. Че да разсъждаваш върху тази алегория е като да четеш детска приказка преди лягане и да я оприличаваш на реалността. Поне така съм чувала. Този тип може и да прилича на бог, но моите източници относно Аговите въпроси несъмнено са далеч по-достоверни от неговите.

– Изплюй камъчето, Валари – провиква се някой.

Ноздрите ми се разширяват.

Професорът насочва смръщен поглед към едно момче, което се е отпуснало небрежно на втория ред.

– Моля?

– Тя явно провежда предварително проучване, професоре. Защото е Валари – изтъква момчето и се подсмивва нахално. – Както знаем, всички те ще отидат право в Ада.

Цялата аудитория избухва в смях. Кожата ми пламва свирепо и обмислям различни начини да го изпратя точно там.

– Напусни.

Рязката команда на професора пресича шума. Момчето се засмива смутено.

– Само се шегувам.

– Не ме интересува. Напусни.

Младежът отваря уста, за да спори, но професорът посочва непоколебимо вратата.

– Повече няма да обсъждаме въпроса. Веднага напусни семинара ми, по дяволите.

Страхът се завръща и изпълва броените минути, през които момчето събира вещите си и поема към изхода заедно с наранената си гордост. Професорът

ме стрелва с поглед, който е твърде напрегнат, че да изразява обикновено извинение, и започвам да се питам дали коментарът на гръбника не го е изнервил повече, отколкото мен.

Вратата се затръшва след момчето и професорът минава безцеремонно нататък. Говори за живота и епохата на Данте, за историческия контекст на творбите му. Водя си бележки и полагам искрени усилия да се съсредоточа върху думите му за изгнаника от Флоренция, който в известен смисъл прилича на самия професор. По-задълбочен, отколкото изглежда на пръв поглед, и решен да се посвети на пътуването. Поне с такова впечатление оставям от внушителното излъчване на преподавателя. Докато се опитвам да разтълкувам напрегнатите му погледи, започвам да се тревожа, че съм поредната четвъртокурсничка, която се е поддала на магията му.

Час по-късно, след като ни възлага задължителни четива и ни разпуска, едва не си отгъхвам от облекчение. Чакам редовете пред мен да се опразнят и чак тогава ставам от мястото си. Професорът трие бялата дъска с гръб към мен. Почти съм стигнала до вратата, когато изрича името ми:

– Госпожице Валари.

Обръщам се.

– Ще ми отделите ли минутка?

Тръгвам към него, като стискам здраво гръбжката на чантата си.

– Професор Кейн.

– Максим – поправя ме той. – Рано или късно всички започват да ми викат така.

Обляга се на катедрата. От незатворения преден

джоб на чантата му виси пластмасов ключодържател на Тор. Дрънкулката изобщо не напомня на мъжа пред мен, но оценявам по достойнство иронията – Кейн явно не може да избяга от приликата, която го преследва навсякъде. Защо да се съпротивлява?

Отговарям с лека усмивка:

– Добре.

– Участието в този семинар изисква предварително одобрение. Простете ми, но не помня да съм ви одобрявал.

Усмивката ми застива. Споменът как очаровам асистента му, за да подпише молбата ми, въпреки че не отговарям на условията, все още е твърде пресен.

– Матю ме одобри. Вие не бяхте в кабинета си. Той ме увери, че всичко е наред.

Професорът ме претегля със замислен поглед. От толкова близо мога да се насладя на очите му в пълната им прелест – толкова наситено небесносини, че като нищо може да пропуснеш сенките в тях. От опит знам, че сенките почти винаги са изтъкани от тайни. Не ме плашат, но не ме и привличат. Нещо обаче ме тласка да науча от какво са изтъкани неговите.

– Водя и други литературни курсове, не само за напреднали – споделя той и прекъсва разпилените ми мисли. – Как така не съм ви виждал там?

– Следвам класическа филология.

Той кимва мълчаливо и ме удостоява с още един поглед, преди бързо да извърне очи.

– Извинявайте, че привлякох вниманието към вас. Не съобразих коя сте.

– Е, все пак ви благодаря, че ме защитихте. Но ви уверявам, че специалното отношение е излишно. Няма

опасност майка ми да се обади на декана или нещо подобно.

– Не затова го направих. Не търпя тормоз на лекциите си. Удивително е колко често се стига до намеренията ми.

Вярвам му и го уважавам още повече заради казаното.

– Благодаря ви. Още веднъж.

Той се привежда и ми подава закрепени с телбод листове.

– Не забравяйте конспекта.

Посягам към листовите и пръстите ни се докосват за миг. Бих се усъмнила, че изобщо се е случило, ако не беше пронизващото усещане, което пробяга нагоре по ръката ми. Странна енергия, с каквато не съм се сблъсквала преди – не и при общуването ми с хора.

Очите ми се разширяват, отстъпвам крачка назад и притискам конспекта към гърдите си. Погледите ни се срещат и за секунда се питам ужасено дали и той не го е почувствал. Преглъщам шумно и се чудя какво да кажа, обаче мълча, защото безмълвният му поглед ме оставя без думи.

– До сряда, госпожице Валари.